

Amerika'yı ne yapayım bana ülkem gerek

Bir düşünün, henüz 20'sinde gencecik bir insan kalkıyor; ülkesinin şerefi, gururu ve çıkarları için hiç bilmediği diyarlara, deniz aşırı ülkelere gidiyor. Hem de öyle bir gidiş ki, bırakın İstanbul'u, Ankara'yı görmeyi; belki de köyünden bile dışarı çıkmamış o yaşa, askerlik çağına, gelinceye kadar. Sonra kalkıyor ülkesinin ali menfaatleri için hiç bilmediği, ismini bile o güne kadar duymadığı bir ülkeye, Kore'ye, savaşmaya gidiyor ve savaşıyor. Yine aynı mantıkla, ülkesi için savunması gereken sınırları canı pahasına geçilmez kılıyor. Dağ oluyor, kale oluyor-hayır- belki de çelikten bir siper oluyor. 2500 –evet yanlış anlamadınız- tam iki bin beş yüz düşman askerine mezar ediyor savunması gereken hatları. Kolundan kanadından oluyor, yaralanıyor, bitap düşüyor. Birileri alıyor onu, yine başka bir bilinçsizliğe , yeni dünyaya , Amerika'ya götürüyor. Bütün basın ondan bahsediyor; kahramanlar gibi karşılanıyor, bakılıyor, tedavi ediliyor. Bir sürü berat ve madalya ile onurlandırılıyor. “Kal” diyorlar ona Amerika'da. Kendisine emekli tuğgeneral maaşı, bir ev, tüm ailesi ile oturma hakkı veriliyor. Deniliyor ki **“Sen bizim için gittin ta Kore'lere. Canını ortaya koydun. Bu verdiklerimiz senin yaptıklarının karşısında bir hiçtir.”** Elinin tersi ile itiyor kendisine altın tepside sunulanları. İtıyor, çünkü o Kore'ye , Amerika için değil; ülkesi , bayrağı ve milleti için gittiği inancını taşıyor. Bu inancın zedelenmesine de müsaade etmiyor. Amerika'da kendisine sunulanları bulamayacağını biliyor ta başından. Ama hiç olmazsa namerde muhtaç olmayacak bir yaşam beklentisi içersinde dönüyor canından çok sevdiği ülkesine. Dönüyor dönmesine de o mütevazi beklentisini bile bulamıyor. Kimsenin umurunda olmadığını fark ediyor. Yapayalnız kalıyor ortada. Amerikalılar tarafından kendine takılan yapay kolu ile tuvalet bekçiliğinden temizlikçiliğe; çaycılıktan kapıcılığa kadar uzanan bir yaşam sürüyor. Hayatının son demlerinde tutmuyor kolları artık. Karnını doyurabilmek için gidiyor, kendini Kore'ye gönderenlerin kapısına. El avuç açıyor. **“Ben buna layık değilim, diyor. Ben ülkem için canımı koydum ortaya. Kol kanat gerdim. Vücudumu siper ettim bayrağıma. Halterciye, güreşçiye, futbolcuya ev bark veriyorsun da beni neden böyle bir yaşama mahkum ediyorsun”** ? diye haykırıyor; gözleri yaşlı, gönlü kırık, kırışıklarla dolu yüzü acı içerisinde.

Geçen hafta bir televizyon programında izlediğim Kore gazisi **Hacı Altın**'in yaşam öyküsüydü bu yazdıklarım. Altın, tüm yaşadıklarına rağmen inancını yitirmemiş. Karnı aç, içi kan ağlıyor ama baş eğmiyor düşmana yine. Yaralı bir aslan gibi dimdik gururla dolaşiyor ülkesinde.

Bu sadece birisi. Binlerce **“Altın Erler”** var bu ülkede. Onların kanlarıyla sulanmış al bayrağım. Yine onlar sayesinde dalgalanıyor güzel ülkemde. Onlar bayrağın gölgesinde doymak bilmez kursaklarını doldururken, **“Altın Erler”** değil; **“Altın Erleri”** görmezlikten gelenler utansın yaşamlarından.